

ROMANIN ORTAYA ÇIKIŞI VE İLK ROMANCILAR

- Birinci bölümde de söz ettiğimiz gibi masal anlatma, hikaye söyleme geleneği ve merakı çok eski zamanlara kadar uzanmaktadır. Eski Urdu masal veya hikayelerinin Farsçadan tercüme edildiklerini ya da uyarlandıklarını belirtmiştik.
- Bunlar benzer dil ve anlatıma sahip olsalar da kendi aralarında farklılıklar taşıyorlardı. Konuları olağan olmayan şeylerden oluşuyordu ama sıradanmışcasına anlatılıyordu. Kimi aşk ve güzelliği anlatırken kimi yiğitliği, kimi cin ve perileri anlatmıştı.
- Ahlaki olanlar da bu arada yok değildi. Destanlarda ise durum biraz farklıydı. İnsanlar bir anda hayvan kılığına girebilmekte, büyüler, cadılar, periler birbiriyle ya da insanlarla savaflara girişebilmekteydi. Bunlardan gündelik yaşama dair en ufak bir ize rastlamak mümkün değildi.

- Bu dönemin önemli hikayeleri arasında şunları sayabiliriz: Mir Amman'ın *Bağ u Bahar'ı*, Ali Han Eşk'in *Destan-ı Emir Hamza*, Haydar Bahş Haydari'nin *Araiş-i Mehfil ve Tota Kahani*, Kazım Ali Civan ve Lallu Lal Kavi'nin *Senghasen Battasi*, Mazhar Ali Vala ve Lallu Lal'in *Bital Paççisi*, İnşa'nın *Rami Ketiki ki Kahani* adlı eserleri.
- Bunlar 1800 sonrasında yazılmış eserlerdir. Bu hikayeler XIX. yüzyılın sonlarına kadar sayısız hikayenin yazılmasına esin kaynaklığı etmişlerdir. Bunlar arasında önemli olarak şu yapıtları sayabiliriz; Muhammed Bahş Mahcur'un *Nurten* (1814), Nim Çand Kahtari'nin *Gul-i Sanubar* (1837), *Elif Leyla* (1842-1844), *Bostan-i Hayal*, Suhan Dehlevi'nin *Suruş-i Suhan* (1860), Şayun'un *Tılsım-i Hayrat* (1872) ve Surur'un *Fesane-i Acaib*.
- Bu hikayeleri yazarların asıl amaçları okuyucunun ilgisini ve beğenisini kazanabilmektir. Bunun için de en etkin

yolun okuyucuyu gerçeklerden olabildiğince uzak tutmak olduğu düşüncesindeydiler.

- Yeni dönem diye adlandırdığımız bu dönem Hindistan'da sosyal, kültürel hatta dinsel hareketlerin olduğu bir döneme rastlar. Bu durum Sarşar'ın ve Nezir Ahmed'in de yazdıklarında reformist yanlarını ortaya koymalarını kolaylaştırmıştı.
- Dolayısıyla yazdıklarının yarattığı etkiler pratik hayatta kendini göstermişti. *Fesane-i Azad* sonrasında bu iki yazarın anlatılarında ilk kez gerçek hayattan kesitler yansıtmış olmaları bir reform niteliğindedir. Bunu ilk gerçekleştiren de, daha önce de değindiğimiz gibi, Nezir Ahmed'dir. *Mirat-ul Urus* adlı eseri Urdu öyküsünün nasıl bir yükseliş dönemi yaşayacağına işaret etmekteydi. Nezir Ahmed'in eserlerinde toplumsal, kültürel ve dinsel reform hareketlerinin etkileri yüzeysel bir biçimde de olsa kendini gösterir.

- Nezir Ahmed'in romanları hikayedeki geleneksel beklide tutucu bir temayul olan düşünce ve tasavvur dünyasını ayakta tutmak yerine onu alaşağı ederek hakikatler dünyasına girmeyi yeğlemiştir. Salt eğlence amaçlı görünen hikaye türünün sosyal yaşamın gerçeklerini içermesi ve insan hayatının gerçeklerini anlatılması gerektiğini ve bu uğurda çok önemli etkileri olacağını vurgulamıştır. Bu yüzden de gerçekleri esas olarak almaya çalışmıştır.
- Romantizmi de bu bakımdan yadırgamıştı. Müslüman toplumun sorunlarını işlemiş, adalet kavramını çok önemsemiş yapıtlarında buna geniş yer vermiştir. Bu yeni dönemin ilk romancılarından olan Şarar ve Sarşar ise Nezir Ahmed'in aksine geleneksellikten ayrılmamışlardır.